

Bruxelles, 1 decembrie 2017
(OR. en)

15104/17

**Dosar interinstituțional:
2016/0412 (COD)**

JAI 1128
COPEN 380
DROIPEN 178
IA 202
CODEC 1946

NOTĂ

Sursă:	Președinția
Destinatar:	Consiliul
Nr. doc. ant.:	14590/1/17 REV 1
Nr. doc. Csie:	15816/16 + ADD 1 + ADD 2 + ADD 3
Subiect:	Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare - Abordare generală

În decembrie 2016, Comisia a prezentat o propunere de regulament privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.

Obiectivul propunerii este îmbunătățirea executării transfrontaliere a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare. Propunerea se bazează pe legislația UE existentă, în special Deciziile-cadru 2003/577/JAI (indisponibilizare) și 2006/783/JAI (confiscare), pe care regulamentul le înlocuiește, și vine ca răspuns la faptul că statele membre au elaborat noi forme de indisponibilizare și de confiscare a bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni. De asemenea, propunerea ia în considerare evoluțiile de la nivelul UE, inclusiv standardele minime privind ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare prevăzute în Directiva 2014/42/UE.

Propunerea a făcut obiectul unor discuții aprofundate în cadrul reuniunilor Grupului de lucru COPEN, ale Grupului „Prietenii Președinției”, în cadrul CATS, al Coreperului, al Consiliului (JAI) și al reuniunii consilierilor JAI.

Textul proiectului de regulament, astfel cum rezultă în urma reuniunii Coreperului din 29 noiembrie 2017, figurează în anexă. Textul este însoțit de proiectele de certificate, astfel cum figurează în documentul 15107/17.

Comisia a formulat o rezervă cu privire la eliminarea articolului 4 (proportionalitate), a articolului 9 alineatul (1) litera (b) și a articolului 22 alineatul (1) litera (b) (libertatea presei), a articolului 31b (eliminarea trimiterii la Directiva 2010/24/UE privind recuperarea creanțelor fiscale) și a articolului 40 (intrarea în vigoare).

CZ, DE, EL, CY, HU, NL au formulat o rezervă cu privire la forma juridică a instrumentului (regulament, nu directivă). A se vedea totuși considerentul 37a.

DE a formulat o rezervă cu privire la articolele 9 și 22, deoarece ar dori ca în text să fie introdus un motiv de nerecunoaștere bazat pe drepturile fundamentale.

UK a formulat o rezervă de examinare parlamentară.

Consiliul este invitat să ajungă la o abordare generală cu privire la acest text, care va constitui baza pentru negocierile cu Parlamentul European în cadrul procedurii legislative ordinare (articolul 294 din TFUE).

Propunere de

**REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:¹

- (1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a menține și de a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (2) Cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii se bazează pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, care este perceput în general ca o piatră de temelie a cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii începând cu Consiliul European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999.

¹ Experții juriști-lingviști vor fi rugați să aranjeze considerentele în ordinea corectă.

- (3) Indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sunt printre cele mai eficiente metode de combatere a criminalității. Uniunea se angajează să asigure identificarea, confiscarea și reutilizarea mai eficiente ale bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni, în conformitate cu „Programul de la Stockholm – O Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora”.²
- (4) Având în vedere că infracționalitatea are adesea caracter transnațional, este esențială o cooperare transfrontalieră eficientă pentru sechestrarea și confiscarea instrumentelor folosite la săvârșirea de infracțiuni și a produselor provenite din aceste activități.
- (5) Cadrul legislativ actual al Uniunii în legătură cu recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare este alcătuit din Deciziile-cadru 2003/577/JAI³ și 2006/783/JAI⁴ ale Consiliului.
- (6) Rapoartele Comisiei privind punerea în aplicare a Deciziilor-cadru 2003/577/JAI și 2006/783/JAI arată că regimul în vigoare în ceea ce privește recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare nu este pe deplin eficient. Instrumentele actuale nu au fost transpuse și aplicate în mod uniform în statele membre, ceea ce duce la un grad insuficient de recunoaștere reciprocă.

² JO C 115, 4.5.2010, p.1.

³ Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (JO L 196, 2.8.2003, p. 45).

⁴ Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (JO L 328, 24.11.2006, p. 59).

- (7) Cadrul juridic al Uniunii privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare nu a ținut pasul cu ultimele evoluții legislative la nivelul Uniunii și la nivel național. În special, Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵ stabilește norme minime comune privind indisponibilizarea și confiscarea bunurilor. Aceste norme minime comune se referă la: (i) confiscarea instrumentelor folosite la săvârșirea de infracțiuni și a produselor provenite din aceste activități, inclusiv în cazurile de boală sau de sustragere a persoanei suspectate sau învinuite, în cazul în care au fost deja inițiate proceduri penale; (ii) confiscarea extinsă; (iii) confiscarea aplicată terților. Aceste norme minime comune privesc și indisponibilizarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Tipurile de confiscare și de indisponibilizare reglementate de Directiva 2014/42/UE ar trebui, de asemenea, să intre sub incidența cadrului juridic privind recunoașterea reciprocă.
- (8) Cu ocazia adoptării Directivei 2014/42/UE, Parlamentul European și Consiliul au afirmat într-o declarație că buna funcționare a recunoașterii reciproce a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare este legată în mod intrinsec de existența în Uniune a unui sistem eficace de indisponibilizare și de confiscare. Având în vedere necesitatea de a institui un sistem cuprinzător de indisponibilizare și confiscare a instrumentelor folosite la săvârșirea de infracțiuni și a produselor provenite din aceste activități, Parlamentul European și Consiliul au invitat Comisia să prezinte o propunere legislativă privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.
- (9) În comunicarea sa intitulată „Agenda europeană privind securitatea” din 28 aprilie 2015, Comisia a considerat că existența unor instrumente transfrontaliere eficace reprezintă baza unei cooperări judiciare în materie penală și că recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare este un element-cheie al cadrului de securitate. Comisia a reamintit și necesitatea de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.

⁵ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

- (10) În comunicarea sa intitulată „Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului” din 2 februarie 2016, Comisia a subliniat necesitatea de a se asigura că infractorii care finanțează terorismul sunt privați de activele lor. Pentru a submina activitățile de criminalitate organizată care finanțează terorismul, este imperativ ca infractorii respectivi să fie privați de produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni. În acest scop, este necesar să se asigure că toate tipurile de ordine de indisponibilizare și de ordine de confiscare sunt aplicate în cea mai mare măsură posibilă în Uniune, prin aplicarea principiului recunoașterii reciproce.
- (11) Pentru a se asigura eficacitatea recunoașterii reciproce a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare, normele privind recunoașterea și executarea acestor ordine ar trebui să fie prevăzute într-un act juridic al Uniunii obligatoriu din punct de vedere juridic și direct aplicabil.
- (12) Este important să se faciliteze recunoașterea reciprocă și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare a bunurilor prin stabilirea unor norme care să instituie în sarcina unui stat membru obligația de a recunoaște ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare emise de un alt stat membru în cadrul procedurilor penale și de a executa respectivele ordine pe teritoriul său.
- (13) Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor ordinelor de indisponibilizare și ordinelor de confiscare emise în cadrul procedurilor în materie penală. „Proceduri în materie penală” este o noțiune autonomă a dreptului Uniunii. Prin urmare, ar trebui să cuprindă toate tipurile de ordine de indisponibilizare și de ordine de confiscare emise în urma procedurilor inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, nu numai ordinele care intră sub incidența Directivei 2014/42/UE, ci și alte tipuri de ordine emise în lipsa unei condamnări definitive. Aceste ordine ar putea să nu existe în sistemul juridic al unui stat membru, însă statul membru în cauză ar trebui să aibă posibilitatea să recunoască și să execute ordinul dacă a fost emis de un alt stat membru. Procedurile în materie penală ar putea, de asemenea, să cuprindă investigări ale poliției și ale altor autorități de aplicare a legii. Ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare care sunt emise în cadrul unor proceduri civile sau administrative sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.

- (14) Prezentul regulament ar trebui să vizeze ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare care au legătură cu infracțiunile prevăzute în Directiva 2014/42/UE, precum și ordinele care au legătură cu alte infracțiuni. Prin urmare, nu ar trebui ca infracțiunile să fie limitate la infracțiuni deosebit de grave cu o dimensiune transfrontalieră, întrucât articolul 82 din Tratatul privind funcționarea Uniunii europene (TFUE) nu impune o astfel de limitare în ceea ce privește măsurile de stabilire a unor norme și proceduri care să asigure recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală.
- (15) Cooperarea între statele membre, care este întemeiată pe principiul recunoașterii reciproce și al executării imediate a deciziilor judiciare, se bazează pe certitudinea că hotărârile care urmează să fie recunoscute și executate sunt întotdeauna pronunțate cu respectarea principiilor legalității, subsidiarității și proporționalității. Aceasta presupune, de asemenea, faptul că drepturile persoanelor care sunt afectate de un ordin de indisponibilizare sau de un ordin de confiscare ar trebui menținute. Astfel de persoane afectate, care ar putea fi persoane fizice sau persoane juridice, ar trebui să includă persoana împotriva căreia a fost emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare sau persoana care deține bunul care face obiectul ordinului respectiv, precum și eventualele părți terțe ale căror drepturi în raport cu bunul respectiv sunt direct afectate de acest ordin, inclusiv terți de bună-credință. Decizia referitoare la eventualele prejudicii suferite direct de aceste părți terțe ca urmare a unui ordin de indisponibilizare sau de un ordin de confiscare urmează să fie luată în conformitate cu legislația statului de executare.
- (16) Prezentul regulament nu poate avea drept efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt consfințite la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE).
- (17) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) și în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”). Printre acestea se numără interzicerea oricărei forme de discriminare pe orice motiv, cum ar fi cea bazată pe sex, origine rasială sau etnică, religie, orientare sexuală, cetățenie, limbă sau opinii politice sau handicap. Prezentul regulament ar trebui aplicat în conformitate cu drepturile și principiile menționate.

- (18) Drepturile procedurale prevăzute în Directivele 2010/64/UE⁶, 2012/13/UE⁷, 2013/48/UE⁸, 2016/343⁹, 2016/800¹⁰ și 2016/1919¹¹ ale Parlamentului European și ale Consiliului ar trebui să se aplice, în domeniul de aplicare al directivelor respective, procedurilor penale reglementate de prezentul regulament în ceea ce privește statele membre care au obligații în temeiul acestor directive. În orice caz, garanțiile prevăzute în temeiul cartei ar trebui să se aplice în cazul tuturor procedurilor reglementate de prezentul regulament. În special, garanțiile esențiale de procedură penală prevăzute în cartă ar trebui să se aplice procedurilor în materie penală care intră sub incidența prezentului regulament, care nu sunt proceduri penale.
- (18a) Normele privind transmiterea, recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare ar trebui să asigure eficiența procesului de recuperare a bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni, garantându-se, în același timp, respectarea drepturilor fundamentale.

⁶ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

⁷ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

⁸ Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

⁹ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

¹⁰ Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

¹¹ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

- (18b) Atunci când evaluează dubla incriminare, autoritatea competentă din statul de executare ar trebui să verifice dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în certificatul de indisponibilizare sau în certificatul de confiscare transmis de autoritatea competentă din statul emitent, ar face de asemenea, ca atare, obiectul unei sancțiuni penale în statul de executare, în cazul în care erau prezente în acest din urmă stat la momentul luării deciziei privind recunoașterea.
- (18c) La emiterea unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă veghează la respectarea principiilor necesității și proporționalității. În temeiul prezentului regulament, ordinul de indisponibilizare ar trebui să fie emis numai în cazul în care ar fi putut fi dispus într-un caz intern similar.
- (18d) Statele membre ar trebui să fie în măsură să prezinte o declarație în care să precizeze că, atunci când le este transmis un certificat de indisponibilizare sau un certificat de confiscare în vederea recunoașterii și a executării unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, autoritatea emitentă ar trebui să transmită, împreună cu certificatul de indisponibilizare sau cu certificatul de confiscare, ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare original sau o copie legalizată a acestuia. Statele membre ar trebui să informeze Comisia în momentul în care prezintă sau retrag o astfel de declarație. Comisia ar trebui să pună informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Rețelei judiciare europene, instituite prin **Acțiunea comună 98/428/JAI**.¹² RJE ar trebui să pună la dispoziție informațiile pe site-ul menționat la articolul 9 din Decizia 2008/976/JAI a Consiliului.¹³
- (19) În cazul în care un ordin de indisponibilizare este emis de o instanță, autoritatea emitentă ar putea include, de asemenea, o autoritate desemnată de statul emitent care este competentă în materie penală să execute ordinul de indisponibilizare sau să asigure aplicarea acestuia în conformitate cu dreptul intern.

¹² Acțiunea comună 98/428/JAI din 29 iunie 1998 adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, de creare a unei Rețele Judiciare Europene (JO L 191, 7.7.1998, p. 4).

¹³ Decizia 2008/976/JAI a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană (JO L 348, 24.12.2008, p. 130).

- (20) Prin urmare, autoritatea emitentă ar trebui să transmită un certificat de indisponibilizare sau un certificat de confiscare împreună cu ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare, după caz, direct autorității de executare sau, după caz, autorității centrale din statul de executare prin orice mijloc care permite obținerea unei înregistrări scrise, în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea acestuia, inclusiv prin scrisoare recomandată și prin e-mail securizat.
- (20a) Autoritatea emitentă ar trebui să transmită certificatul de indisponibilizare sau certificatul de confiscare aferent unui ordin referitor la o sumă de bani statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana împotriva căreia a fost emis ordinul deține bunuri sau venituri. Pe această bază, certificatul ar putea fi transmis statului membru în care persoana fizică împotriva căreia a fost emis ordinul își are reședința, sau, în cazul în care persoana respectivă nu are o adresă permanentă sau constantă, își are reședința obișnuită. În cazul în care ordinul a fost emis împotriva unei persoane juridice, certificatul ar putea fi transmis statului membru în care își are sediul persoana juridică.
- (21) În cazul în care un certificat de confiscare referitor la o sumă de bani este transmis mai multor state de executare, statul emitent ar trebui să urmărească să evite confiscarea mai multor bunuri decât este necesar, ceea ce ar face ca valoarea totală să depășească valoarea maximă. În acest scop, autoritatea emitentă ar trebui, printre altele, (i) să indice în certificatul de confiscare valoarea activelor, dacă este cunoscută, în fiecare stat de executare, astfel încât autoritățile de executare să poată ține seama de aceasta; (ii) să mențină dialogul și contactele necesare cu autoritățile de executare cu privire la bunurile care urmează a fi confiscate; și (iii) să informeze de îndată autoritatea sau autoritățile de executare relevantă(e) în cazul în care consideră că ar putea exista riscul ca executarea să vizeze o sumă mai mare decât suma maximă. După caz, Eurojust ar putea exercita un rol de coordonare în cadrul sferei sale de competență pentru a se evita confiscarea excesivă.

- (22) Autoritatea de executare ar trebui să recunoască un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare și ar trebui să ia măsurile necesare pentru executarea acestuia. Luarea deciziei privind recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare și executarea concretă a indisponibilizării sau confiscării trebuie să se desfășoare cu aceeași rapiditate și cu același grad de prioritate ca în cazuri interne similare. Ar trebui să fie stabilite termene care să fie calculate în conformitate cu Regulamentul nr. 1182/71¹⁴, în vederea asigurării unei decizii rapide și eficiente și a executării ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare. În ceea ce privește ordinele de indisponibilizare, autoritatea de executare ar trebui, în termen de cel mult 48 de ore de la luarea deciziei privind recunoașterea și executarea unui astfel de ordin, să înceapă să ia măsurile concrete necesare pentru a executa ordinul respectiv.
- (23, 24) (eliminat)
- (25) La executarea unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare ar trebui să țină seama în mod corespunzător de confidențialitatea investigației. În special, autoritatea de executare ar trebui să garanteze confidențialitatea faptelor și a elementelor de fond ale ordinului de indisponibilizare.
- (26) Recunoașterea și executarea unui ordin de indisponibilizare sau unui ordin de confiscare nu ar trebui refuzate din alte motive decât cele prevăzute în prezentul regulament. În special, ar trebui să fie posibil ca autoritatea de executare să nu recunoască și să nu execute un ordin de confiscare doar invocând principiul *ne bis in idem*, pe baza drepturilor oricărei părți interesate sau pe baza dreptului de a fi prezent la proces.

¹⁴ Regulamentul nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, 8.6.1971, p. 1).

- (26a) Ar trebui să existe un motiv de nerecunoaștere a ordinelor de confiscare bazat pe faptul că persoana nu a compărut la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare legat de o condamnare definitivă. Acest motiv de nerecunoaștere nu se aplică decât proceselor în urma cărora a fost emis un ordin de confiscare legat de o condamnare definitivă și nu se aplică procedurilor în urma cărora sunt emise ordine de confiscare care nu au legătură cu o condamnare. Cu toate acestea, pentru ca un astfel de motiv să poată fi aplicat, ar trebui să se desfășoare una sau mai multe ședințe. Motivul nu poate fi aplicat în cazul în care normele naționale de procedură relevante nu prevăd ținerea unei ședințe. Aceste norme naționale ar trebui să respecte cartă și CEDO, în special în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil. Acest lucru este valabil, de exemplu, dacă procedurile se desfășoară într-un mod simplificat, urmând, exclusiv sau parțial, o procedură scrisă sau o procedură în care nu este prevăzută nicio ședință.
- (26b) Doar în situații excepționale, ar trebui să existe posibilitatea de a nu recunoaște sau executa un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare atunci când o astfel de recunoaștere sau executare ar împiedica statul de executare să aplice normele sale constituționale privind libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă.
- (27) Înainte de a decide să nu recunoască sau execute un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare pe baza unui motiv de nerecunoaștere sau de neexecutare, autoritatea de executare ar trebui să se consulte cu autoritatea emitentă, pentru a obține orice informații suplimentare necesare.
- (27a) Atunci când examinează o cerere din partea autorității de executare privind limitarea perioadei pentru care bunul ar trebui să facă obiectul indisponibilizării, autoritatea emitentă ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele cazului, în special dacă continuarea ordinului de indisponibilizare ar putea provoca daune nejustificate în statul de executare. Autoritatea de executare este încurajată să se consulte cu autoritatea emitentă cu privire la această chestiune înainte de a formula o cerere oficială.
- (27b) Autoritatea emitentă ar trebui să informeze autoritatea de executare în cazul în care autoritatea statului emitent primește o sumă de bani pe care persoana în cauză a plătit-o în legătură cu ordinul de confiscare, fiind de la sine înțeles că statul de executare trebuie informat numai în cazul în care suma de plată în legătură cu ordinul influențează suma care ar trebui confiscată în temeiul ordinului.

- (28) Ar trebui să fie posibil ca autoritatea de executare să amâne executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, în special în cazul în care executarea acestuia riscă să afecteze o investigație în curs. De îndată ce nu mai există motive de amânare, autoritatea de executare ar trebui să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului.
- (28a) După executarea unui ordin de indisponibilizare, și în urma deciziei de a recunoaște și a executa un ordin de confiscare, autoritatea de executare ar trebui, în măsura în care este posibil, să informeze persoanele afectate cunoscute cu privire la această executare sau decizie. Aceasta înseamnă că autoritatea de executare ar trebui să depună toate eforturile rezonabile pentru a stabili cine sunt persoanele afectate, pentru a verifica modul în care pot fi găsite și pentru a informa aceste persoane cu privire la executarea ordinului de indisponibilizare sau cu privire la decizia de recunoaștere și executare a unui ordin de confiscare. În îndeplinirea acestor obligații, autoritatea de executare ar putea solicita asistență autorității emitente, de exemplu atunci când persoanele afectate par să locuiască în statul emitent. Obligația autorității de executare, în temeiul prezentului regulament, de a furniza informații persoanelor afectate nu aduce atingere niciunei obligații care îi revine autorității emitente de a furniza informații persoanelor în temeiul dreptului statului emitent, de exemplu privind emiterea unui ordin de indisponibilizare sau privind căile de atac existente în temeiul legislației statului emitent.
- (28b) Pentru a asigura gestionarea adecvată a bunurilor indisponibilizate, autoritatea de executare are posibilitatea de a vinde sau transfera bunul, în cazul în care este necesar, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2014/42/UE, în special în cazul în care bunurile sunt indisponibilizate de-a lungul unei perioade considerabile.
- (29) Autoritatea emitentă ar trebui să fie notificată fără întârziere în caz de imposibilitate de a executa un ordin. O astfel de imposibilitate ar putea fi datorată faptului că bunul a fost deja confiscat, a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat de către autoritatea emitentă sau locul în care se situează bunul nu a fost indicat într-un mod suficient de precis în ciuda unor consultări între autoritatea de executare și autoritatea emitentă. În astfel de circumstanțe, autoritatea de executare nu va mai fi obligată să execute ordinul de indisponibilizare.

- (29a) Atunci când dispozițiile de drept cu caracter obligatoriu din statul de executare împiedică executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, autoritatea de executare ar trebui să contacteze autoritatea emitentă pentru a discuta situația și pentru a găsi o soluție. O astfel de soluție ar putea fi retragerea ordinului în cauză de către autoritatea emitentă.
- (29b) De îndată ce s-a încheiat executarea ordinului de confiscare, autoritatea de executare ar trebui să informeze autoritatea emitentă cu privire la rezultatele executării. Atunci când este posibil din punct de vedere practic, autoritatea de executare ar trebui, cu această ocazie, să informeze și autoritatea emitentă cu privire la suma de bani sau bunurile care au fost confiscate, precum și alte detalii pe care le consideră relevante.
- (30) Executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare ar trebui să fie reglementată de legislația statului de executare și doar autoritățile acestuia ar trebui să aibă competența să decidă cu privire la procedura de executare.
- (31) O aplicare practică corectă a prezentului regulament presupune o comunicare strânsă între autoritățile naționale competente în cauză, în special în cazul executării concomitente în mai multe state membre a unui ordin de confiscare. Autoritățile naționale competente ar trebui, prin urmare, să se consulte ori de câte ori este necesar.
- (32) Drepturile victimelor la despăgubiri sau la restituire nu ar trebui să fie afectate în cazurile transfrontaliere. Normele privind dispunerea de bunurile indisponibilizate și confiscate ar trebui să acorde prioritate despăgubirii victimelor și restituirii bunurilor în favoarea acestora. Noțiunea de victimă trebuie interpretată în conformitate cu dreptul intern al statului emitent, care ar putea prevedea, de asemenea, că o persoană juridică ar putea fi o victimă în sensul prezentului regulament. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere normelor privind despăgubirea și restituirea proprietății în favoarea victimelor în procedurile naționale.

- (32a) În cazul în care o autoritate de executare a primit informații referitoare la o decizie emisă de autoritatea emitentă sau de către o altă autoritate judiciară competentă din statul emitent de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei, autoritatea de executare respectivă ar trebui să ia măsurile necesare pentru a se asigura că bunurile vizate sunt indisponibilizate și restituite victimei cât mai curând posibil. Autoritatea de executare ar putea transfera bunul către statul emitent, astfel încât acesta din urmă să poată restitui bunul în favoarea victimei, sau l-ar putea transfera direct către victimă sub rezerva consimțământului statului emitent. Obligația de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei este supusă următoarelor trei condiții: titlul victimei asupra bunurilor nu ar trebui să fie contestat, ceea ce înseamnă că se acceptă faptul că victima este proprietarul de drept al bunului și nu există informații întemeiate care să pună la îndoială acest lucru; bunul nu ar trebui să fie necesar ca probă în procedurile penale în statul de executare; iar drepturile persoanelor afectate, în special ale terților de bună credință, nu ar trebui să fie afectate. Autoritatea de executare ar trebui să restituie victimei bunurile indisponibilizate numai dacă sunt îndeplinite aceste condiții. Atunci când o autoritate de executare consideră că aceste condiții nu au fost întrunite, ar trebui să se consulte cu autoritatea emitentă, de exemplu pentru a solicita informații suplimentare și pentru a discuta situația în vederea găsirii unei soluții. În cazul în care nu se poate găsi o soluție, autoritatea de executare ar putea decide să nu restituie victimei bunurile indisponibilizate.
- (33) Statele membre nu ar trebui să poată pretinde unul altuia rambursarea costurilor care decurg din aplicarea prezentului regulament. Cu toate acestea, în cazul în care statul membru de executare a suportat costuri ridicate sau excepționale, de exemplu deoarece bunurile au fost indisponibilizate de-a lungul unei perioade considerabile, autoritatea emitentă ar trebui să ia în considerare propunerea autorității de executare ca acestea să fie suportate în comun.
- (34) [eliminat]

- (35) Pentru a se putea găsi în viitor soluții cât mai repede posibil la problemele identificate în ceea ce privește conținutul certificatului și al formularului prevăzute în anexele I și II la prezentul regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește modificările la un astfel de certificat și formular. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016. În special, pentru a asigura o participare egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții statelor membre, iar experții lor au acces în mod sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei care se ocupă cu pregătirea actelor delegate.
- (36) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume recunoașterea reciprocă și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare, nu poate fi realizat de către statele membre, ci, având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (37) Dispozițiile privind indisponibilizarea probelor din Decizia-cadru 2003/577/JAI au fost deja înlocuite de Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁵. Dispozițiile privind indisponibilizarea în scopul confiscării ulterioare de bunuri care sunt prevăzute în Decizia-cadru 2003/577/JAI ar trebui înlocuite de prezentul regulament între statele membre care au obligații în temeiul acestuia. Dispozițiile care se referă la indisponibilizarea probelor și cele referitoare la indisponibilizarea în scopul confiscării ulterioare ar trebui să fie aliniate. Prezentul regulament ar trebui să înlocuiască și Decizia-cadru 2006/783/JAI între statele membre care au obligații în temeiul acestuia.

¹⁵ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

- (37a) **Forma juridică a acestui instrument nu ar trebui să constituie un precedent pentru viitoarele instrumente legislative ale Uniunii în domeniul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare în materie penală. Forma juridică aleasă pentru viitoarele instrumente ar trebui să fie evaluată cu atenție de la caz la caz, luând în considerare, printre altele, eficacitatea instrumentului și principiile proporționalității și subsidiarității.**
- (38) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și-a notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.
- (38a) În conformitate cu articolele 1 și 2 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (39) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiect

- (1) Prezentul regulament stabilește normele în temeiul cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare emis de un alt stat membru în cadrul unei proceduri penale.
- (2) Prezentul regulament nu are ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, astfel cum sunt consfințite la articolul 6 din TUE.
- (3) Prezentul regulament nu se aplică ordinelor de indisponibilizare și ordinelor de confiscare emise în cadrul unei proceduri civile sau administrative.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „ordin de indisponibilizare” înseamnă o decizie emisă sau validată de o autoritate emitentă menționată la punctul (8) pentru a preveni distrugerea, transformarea, îndepărtarea, transferul sau înstrăinarea unui bun în vederea confiscării acestuia;
2. „ordin de confiscare” înseamnă o pedeapsă sau o măsură definitivă dispusă de o instanță în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, având ca rezultat privarea definitivă a unei persoane fizice sau juridice de bunul respectiv;
3. „bun” înseamnă orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care atestă un titlu sau un drept asupra unui astfel de bun, despre care autoritatea emitentă consideră că:
 - (a) este produsul unei infracțiuni ori echivalentul său, fie suma totală, fie doar o parte a valorii unui astfel de produs,
 - (b) este instrumentul unei astfel de infracțiuni sau valoarea respectivului instrument;
 - (c) face obiectul confiscării prin aplicarea, în statul emitent, a uneia din competențele de confiscare prevăzute în Directiva 2014/42/UE sau
 - (d) face obiectul confiscării în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare în lipsa unei condamnări definitive în temeiul legislației statului emitent în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni;
4. „produs” înseamnă orice avantaj economic obținut direct sau indirect din săvârșirea unei infracțiuni; Acesta poate consta în orice tip de bun și include orice reinvestire sau transformare ulterioară a produselor directe, precum și orice beneficiu de valoare;

5. „instrumente” înseamnă orice bun utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, total sau parțial, la comiterea unei infracțiuni;
6. „stat emitent” înseamnă statul membru în care s-a emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare;
7. „stat de executare” înseamnă statul membru căruia i-a fost transmis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare, în scopul recunoașterii și executării acestuia;
8. „autoritate emitentă” înseamnă:
 - (a) în ceea ce privește un ordin de indisponibilizare:
 - (i) un judecător, o instanță sau un procuror competent în cazul vizat sau
 - (ii) orice altă autoritate competentă care este desemnată ca atare de către statul emitent și care are competența în materie penală să dispună indisponibilizarea unui bun sau să execute un ordin de indisponibilizare în conformitate cu dreptul intern. În plus, înainte de a fi transmis autorității de executare, ordinul de indisponibilizare este validat de un judecător, de o instanță sau de un procuror din statul emitent, după examinarea conformității sale cu condițiile pentru emiterea unui astfel de ordin în temeiul prezentului regulament. În cazul în care ordinul de indisponibilizare a fost validat de o astfel de autoritate, aceasta poate fi considerată, de asemenea, autoritate emitentă în sensul transmiterii ordinului;
 - (b) în ceea ce privește un ordin de confiscare, o autoritate care este desemnată ca atare de către statul emitent, care are competența în materie penală să asigure aplicarea unui ordin de confiscare emis de o instanță în conformitate cu dreptul intern;

9. „autoritate de executare” înseamnă o autoritate care are competența de a recunoaște un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare și de a asigura executarea acestuia în conformitate cu prezentul regulament și cu procedurile aplicabile în temeiul dreptului intern privind indisponibilizarea și confiscarea bunurilor. Astfel de proceduri pot prevedea obligația ca o instanță să înregistreze ordinul și să autorizeze executarea sa. În acest caz, autoritatea de executare include, de asemenea, autoritatea care are competența de a solicita o astfel de înregistrare din partea instanței și de autorizare din partea instanței;
10. „persoană afectată” înseamnă persoana împotriva căreia a fost emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare sau persoana care deține bunul care face obiectul ordinului respectiv, precum și eventualele părți terțe ale căror drepturi în raport cu bunurile respective sunt direct afectate de respectivul ordin în conformitate cu dreptul statului de executare.

Articolul 3

Infrațiuni

- (1) Un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare se execută fără verificarea dublei incriminări a actelor care generează astfel de ordine, dacă aceste fapte se sancționează în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani și constituie una sau mai multe dintre următoarele infrațiuni, în temeiul legislației statului emitent:
- (1) participarea la un grup infracțional organizat;
 - (2) terorismul;
 - (3) traficul de persoane;
 - (4) exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - (5) traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
 - (6) traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
 - (7) corupția;
 - (8) fraudă și infracțiunile conexe, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2017/1371 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal¹⁶;

¹⁶ Directiva 2017/1371/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (JO L 198, 28.7.2017, p. 29).

- (9) fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Uniunii Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene¹⁷;
- (10) spălarea produselor infracțiunii;
- (11) falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro;
- (12) criminalitatea informatică;
- (13) infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- (14) facilitarea intrării și șederii neautorizate;
- (15) omucidere sau vătămare corporală gravă;
- (16) traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- (17) răpire, sechestrare sau luare de ostatici;
- (18) rasismul și xenofobia;
- (19) jaful organizat sau armat;
- (20) traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- (21) înșelăciunea;

¹⁷ Convenție întocmită în baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO C 316, 27.11.1995, p. 49).

- (22) racketul și extorcarea de fonduri;
 - (23) contrafacerea și pirateria produselor;
 - (24) falsul și uzul de fals în înscrisuri oficiale;
 - (25) fraudă și falsificarea mijloacelor de plată, altele decât numerarul;
 - (26) traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 - (27) traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 - (28) traficul de autovehicule furate;
 - (29) violul;
 - (30) incendierea cu intenție;
 - (31) infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
 - (32) capturarea ilicită a aeronavelor/navelor;
 - (33) sabotajul.
- (2) Pentru alte infracțiuni decât cele menționate la alineatul (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea și executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare de încadrarea faptelor care conduc la emiterea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare ca infracțiune în temeiul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele sale constitutive și calificarea sa în legislația statului emitent.

CAPITOLUL II

TRANSMITEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ORDINELOR DE INDISPONIBILIZARE

Articolul 4 (eliminat)

Articolul 5

Transmiterea ordinelor de indisponibilizare

- (1) Un ordin de indisponibilizare ar trebui transmis printr-un certificat de indisponibilizare. Autoritatea emitentă transmite certificatul de indisponibilizare prevăzut la articolul 7, direct autorității de executare sau, dacă este cazul, autorității centrale menționate la articolul 27 alineatul (2), prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea acestuia.
- (2) Statele membre pot să prezinte o declarație în care să precizeze că, atunci când le este transmis un certificat de indisponibilizare în vederea recunoașterii și a executării unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă trebuie să transmită, împreună cu certificatul de indisponibilizare, ordinul de indisponibilizare original sau o copie legalizată a acestuia. Cu toate acestea, numai certificatul de indisponibilizare trebuie tradus, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2).
- (2a) Statele membre pot să prezinte declarația menționată la punctul 2 în momentul adoptării prezentului regulament sau la o dată ulterioară. Statele membre pot retrage o declarație în orice moment. Statele membre informează Comisia în momentul în care prezintă sau retrag o astfel de declarație. Comisia pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Rețelei judiciare europene, astfel cum figurează în Decizia 2008/976/JAI a Consiliului.

- (3) În ceea ce privește un ordin de indisponibilizare referitor la o sumă de bani, autoritatea emitentă transmite certificatul de indisponibilizare statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana împotriva căreia a fost emis ordinul deține bunuri sau venituri.
- (4) În ceea ce privește un ordin de indisponibilizare referitor la bunuri specifice, autoritatea emitentă transmite certificatul de indisponibilizare statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că se găsesc bunurile care fac obiectul ordinului de indisponibilizare.
- (5) Ordinul de indisponibilizare menționat la alineatul (1):
- (a) este însoțit de un ordin de indisponibilizare transmis în conformitate cu articolul 17 sau
 - (b) conține o dispoziție potrivit căreia bunurile rămân indisponibilizate în statul de executare în așteptarea transmiterii și a executării ordinului de confiscare în conformitate cu articolul 17, caz în care autoritatea emitentă indică data estimată pentru această transmitere în certificatul de indisponibilizare menționat la articolul 7.
- (6) Autoritatea emitentă informează autoritatea de executare dacă are cunoștință de existența unor persoane care sunt afectate de ordinul de indisponibilizare. Autoritatea emitentă notifică, de asemenea, la cerere autoritatea de executare cu privire la orice informație relevantă în sensul vreunei pretenții pe care o astfel de persoană afectată ar putea avea-o în legătură cu bunurile, inclusiv orice informație care permite identificarea persoanei respective.
- (7) În cazul în care, în ciuda informației puse la dispoziție în conformitate cu articolul 27 alineatul (3), autoritatea de executare competentă nu este cunoscută, autoritatea emitentă face toate demersurile necesare, inclusiv prin punctele de contact ale RJE, pentru a obține informații cu privire la autoritatea care este competentă pentru recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare.

- (8) În cazul în care autoritatea care primește un ordin de indisponibilizare nu are competența de a-l recunoaște sau de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, autoritatea respectivă transmite imediat ordinul de indisponibilizare autorității competente în materie de executare din statul membru respectiv și informează în consecință autoritatea emitentă.

Articolul 6

Transmiterea unui ordin de indisponibilizare către unul sau mai multe state de executare

- (1) Un certificat de indisponibilizare nu poate fi transmis în temeiul articolului 5 decât unui singur stat de executare o dată, cu excepția cazului în care se aplică condițiile menționate la alineatele (2) sau (3).
- (2) În pofida alineatului (1), în cazul în care un ordin de indisponibilizare se referă la anumite bunuri specifice, certificatul de indisponibilizare poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care:
- (a) autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite bunuri vizate de ordinul de indisponibilizare se găsesc în state de executare diferite sau
 - (b) indisponibilizarea unui bun specific vizat de ordinul de indisponibilizare implică inițierea unei acțiuni în mai multe state de executare.
- (3) În pofida alineatului (1), în cazul în care un ordin de indisponibilizare se referă la o sumă de bani, certificatul de indisponibilizare poate fi transmis simultan mai multor state de executare, în cazul în care autoritatea emitentă consideră că există o necesitate anume în acest sens, în special în cazul în care este probabil ca valoarea estimată a bunului care poate fi indisponibilizat în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută în ordinul de indisponibilizare.

Articolul 7

Certificatul de indisponibilizare standard

- (1) Autoritatea emitentă completează certificatul de indisponibilizare prevăzut în anexa I, îl semnează și îi certifică conținutul ca fiind exact și corect.
- (2) Autoritatea emitentă traduce certificatul de indisponibilizare într-o limbă oficială a statului de executare sau în orice altă limbă pe care statul de executare o acceptă în conformitate cu alineatul (3).
- (3) Orice stat membru poate, în orice moment, să facă o declarație, pe care o depune la Comisie, în sensul că acceptă traducerea într-una sau mai multe alte limbi oficiale ale Uniunii.

Articolul 8

Recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare

Autoritatea de executare recunoaște un ordin de indisponibilizare care a fost transmis în conformitate cu articolul 5 și ia măsurile necesare executării sale, cu aceeași rapiditate și cu același grad de prioritate ca în cazul unui ordin de indisponibilizare emis la nivel intern, cu excepția cazului în care autoritatea invocă unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 9 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la articolul 11.

Articolul 9

Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de indisponibilizare

- (1) Autoritatea de executare poate decide să nu recunoască și să nu execute ordinul de indisponibilizare numai dacă:
 - (a) executarea ordinului de indisponibilizare ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
 - (b) în dreptul statului de executare se prevede o imunitate sau un privilegiu care ar împiedica indisponibilizarea bunului în cauză sau există norme privind stabilirea sau limitarea răspunderii penale, legate de libertatea presei și de libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă, care împiedică executarea ordinului;
 - (c) certificatul menționat la articolul 7 este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat în urma consultării prevăzute la prezentul articol alineatul (2);
 - (d) ordinul se referă la o infracțiune săvârșită integral sau parțial în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul statului de executare, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul nu constituie o infracțiune în statul de executare;
 - (e) într-unul din cazurile care intră sub incidența articolului 3 alineatul (2), fapta care stă la baza ordinului nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului de executare; cu toate acestea, în cazurile care implică taxe și impozite sau reglementări privind regimul vamal și schimbul valutar, executarea ordinului de indisponibilizare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în ceea ce privește reglementarea taxelor, a impozitelor sau același tip de regim vamal și de schimb valutar ca dreptul statului emitent.

- (2) În cazurile menționate la alineatul (1), înainte de a decide nerecunoașterea sau neexecutarea ordinului de indisponibilizare, în tot sau în parte, autoritatea de executare se consultă cu autoritatea emitentă, prin orice mijloc adecvat și solicită autorității emitente, dacă este oportun, să îi furnizeze fără întârziere orice informație necesară.
- (3) În cazul în care autoritatea de executare recunoaște un ordin de indisponibilizare, însă constată pe parcursul executării sale că se aplică unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare, aceasta contactează fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloace adecvate, pentru a discuta care sunt măsurile adecvate care trebuie luate. Pe această bază, autoritatea emitentă poate decide să retragă ordinul de indisponibilizare. În cazul în care în urma acestor discuții nu se ajunge la nicio soluție, autoritatea de executare poate decide încetarea executării ordinului de indisponibilizare.

Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare

- (1) Autoritatea de executare ia decizia privind recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare și execută această decizie fără întârziere, cu aceeași rapiditate și cu același grad de prioritate ca într-un caz intern similar după primirea certificatului de indisponibilizare de către autoritatea de executare.
- (2) În cazul în care autoritatea emitentă a indicat în certificatul de indisponibilizare că măsura de indisponibilizare trebuie aplicată la o anumită dată, autoritatea de executare ține seama de acest fapt în cea mai mare măsură posibilă.
- (3) Fără a aduce atingere alineatului (5), în cazul în care autoritatea emitentă a indicat în certificatul de indisponibilizare că se impune indisponibilizarea imediată întrucât există motive legitime să se considere că bunul în cauză va fi îndepărtat sau distrus într-un viitor apropiat, autoritatea de executare decide cu privire la recunoașterea ordinului de indisponibilizare în cel mult 48 de ore de la primirea acestuia de către autoritatea de executare. Statul de executare stabilește, în termen de cel mult 48 de ore de la luarea acestei decizii, să adopte măsuri concrete necesare pentru executarea ordinului.
- (4) Autoritatea de executare comunică autorității emitente decizia privind recunoașterea și executarea unui ordin de indisponibilizare fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.
- (5) Dacă autoritatea de executare nu poate respecta într-un anumit caz termenul prevăzut la alineatul (3), aceasta informează imediat autoritatea emitentă, prin orice mijloc, indicând motivele amânării și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la calendarul adecvat pentru executarea ordinului de indisponibilizare. Expirarea termenelor nu scutește autoritatea de executare de obligația de a adopta o decizie privind recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare și de a executa acest ordin fără întârziere.

Amânarea executării ordinelor de indisponibilizare

- (1) Autoritatea de executare poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare transmis în conformitate cu articolul 5:
 - (a) dacă executarea acestuia riscă să afecteze o investigație în curs, caz în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată până în momentul considerat oportun de autoritatea de executare;
 - (b) dacă bunul face deja obiectul unui ordin de indisponibilizare existent, caz în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată până în momentul retragerii respectivelor ordine existente; sau
 - (c) dacă bunul face deja obiectul unui ordin existent emis în cadrul altei proceduri în statul de executare, caz în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată până în momentul retragerii respectivului ordin existent. Cu toate acestea, prezentul punct nu se aplică decât în cazul în care un astfel de ordin existent are prioritate față de ordinele de indisponibilizare naționale ulterioare în temeiul dreptului intern.
- (2) Autoritatea de executare prezintă imediat autorității emitente un raport privind amânarea executării ordinului, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, indicând motivele amânării și, dacă este posibil, durata estimativă a amânării. De îndată ce motivul amânării încetează să existe, autoritatea de executare ia imediat măsurile necesare pentru executarea ordinului și informează în acest sens autoritatea emitentă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 12

Confidențialitate

- (1) Atunci când execută un ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare țin seama în mod corespunzător de confidențialitatea investigației.
- (2) În măsura necesară executării ordinului, autoritatea de executare garantează confidențialitatea faptelor și a elementelor de fond ale ordinului de indisponibilizare, în conformitate cu dreptul său intern.
- (3) Pentru a proteja investigațiile în curs, autoritatea emitentă poate solicita autorității de executare să mențină pentru o perioadă limitată de timp caracterul confidențial al executării ordinului de indisponibilizare.
- (4) În cazul în care nu poate respecta obligațiile de confidențialitate prevăzute la prezentul articol, autoritatea de executare notifică imediat acest lucru autorității emitente și, dacă este posibil, înainte de executarea ordinului de indisponibilizare.

Articolul 13

[mutat la noul articol (32a)]

Durata ordinelor de indisponibilizare

- (1) Bunurile rămân indisponibilizate în statul de executare până când autoritatea competentă a acestui stat răspunde definitiv unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 17 sau până când autoritatea emitentă informează autoritatea de executare cu privire la orice decizie sau măsură din cauza căreia ordinul încetează să mai fie executoriu sau este retras, în conformitate cu articolul 30 alineatul (1).
- (2) Ținând cont de circumstanțele cazului, autoritatea de executare poate prezenta o cerere motivată autorității emitente pentru a limita perioada în care bunurile sunt indisponibilizate. Atunci când examinează o astfel de cerere, autoritatea emitentă ține seama de toate interesele, inclusiv de cele ale autorității de executare. Autoritatea emitentă reacționează cât mai curând posibil la cerere. În cazul în care autoritatea emitentă nu este de acord cu limitarea, aceasta informează autoritatea de executare cu privire la motivele sale. În acest caz, bunurile rămân indisponibilizate în conformitate cu alineatul (1). În cazul în care autoritatea emitentă nu reacționează în termen de șase săptămâni de la primirea cererii, autoritatea de executare nu mai este obligată să execute ordinul de indisponibilizare.

Imposibilitatea executării unui ordin de indisponibilizare

- (1) Atunci când consideră că este imposibil să execute un ordin de indisponibilizare, autoritatea de executare informează autoritatea emitentă în acest sens, fără întârziere.
- (2) Înainte de a notifica situația autorității emitente în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de executare se consultă, după caz, cu autoritatea emitentă, fără întârziere, pentru a găsi o soluție.
- (3) Neexecutarea unui ordin de indisponibilizare în conformitate cu prezentul articol poate fi justificată numai în cazul în care bunurile:
 - (a) au fost deja confiscate;
 - (b) au dispărut;
 - (c) au fost distruse;
 - (d) nu pot fi găsite la locul indicat în certificatul de indisponibilizare;
 - (e) nu pot fi găsite, deoarece locul lor nu a fost indicat suficient de clar, în ciuda consultărilor menționate la alineatul (2).
- (4) În ceea ce privește situațiile menționate la alineatul (3) literele (b), (d) și (e), în cazul în care dobândește ulterior informații care îi permit să localizeze bunurile, autoritatea de executare execută ordinul de indisponibilizare fără a fi necesară transmiterea unui nou certificat de indisponibilizare, cu condiția ca autoritatea de executare, înainte de a executa ordinul de indisponibilizare, să verifice împreună cu autoritatea emitentă faptul că ordinul de indisponibilizare este încă valabil.
- (5) În pofida alineatului (3), în cazul în care autoritatea emitentă a indicat că pot fi indisponibilizate bunuri de o valoare echivalentă, neexecutarea unui ordin de indisponibilizare în conformitate cu prezentul articol poate fi justificată dacă se manifestă una dintre circumstanțele prevăzute la alineatul (3) și dacă nu există bunuri de valoare echivalentă care să poată fi confiscate.

Articolul 16

Prezentarea unui raport

Autoritatea de executare trimite autorității emitente un raport cu privire la executarea ordinului de indisponibilizare, inclusiv o descriere a bunurilor indisponibilizate și, atunci când este posibil, o estimare a valorii bunurilor. Raportarea se realizează prin orice mijloace care permit obținerea unei înregistrări scrise, fără întârzieri nejustificate din momentul în care autoritatea de executare este informată că ordinul de indisponibilizare a fost executat.

CAPITOLUL III

TRANSMITEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ORDINELOR DE CONFISCARE

Articolul 17

Transmiterea ordinelor de confiscare

- (1) Un ordin de confiscare este transmis printr-un certificat de confiscare. Autoritatea emitentă transmite certificatul de confiscare prevăzut la articolul 20 direct autorității de executare sau, dacă este cazul, autorității centrale menționate la articolul 27 alineatul (2), prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea acestuia.
- (2) Statele membre pot să prezinte o declarație în care să precizeze că, atunci când le este transmis un certificat de confiscare în vederea recunoașterii și a executării unui ordin de confiscare, autoritatea emitentă trebuie să transmită, împreună cu certificatul de confiscare, ordinul de confiscare original sau o copie legalizată a acestuia. Cu toate acestea, numai certificatul de confiscare trebuie tradus, în conformitate cu articolul 20 alineatul (2).
- (2a) Statele membre pot să prezinte declarația menționată la punctul 2 în momentul adoptării prezentului regulament sau la o dată ulterioară. Statele membre pot retrage o declarație în orice moment. Statele membre informează Comisia în momentul în care prezintă sau retrag o astfel de declarație. Comisia pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și la dispoziția RJE.
- (3) În ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani, autoritatea emitentă transmite certificatul de confiscare statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana împotriva căreia a fost emis ordinul deține bunuri sau venituri.

- (4) În ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la anumite bunuri, autoritatea emitentă transmite certificatul de confiscare statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că se găsesc bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare.
- (5) În cazul în care, în ciuda informației puse la dispoziție în conformitate cu articolul 27 alineatul (3), autoritatea de executare competentă nu este cunoscută, autoritatea emitentă face toate demersurile necesare, inclusiv prin punctele de contact ale RJE, pentru a obține informații cu privire la autoritatea care este competentă pentru recunoașterea și executarea ordinului de confiscare.
- (6) În cazul în care autoritatea din statul de executare care primește un certificat de confiscare nu are competența de a-l recunoaște sau de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, aceasta transmite imediat certificatul de confiscare autorității competente din statul său membru și informează în consecință autoritatea emitentă.

Articolul 18

Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare

- (1) Un certificat de confiscare nu poate fi transmis în temeiul articolului 17 decât unui singur stat de executare o dată, cu excepția cazului în care se întrunesc condițiile menționate la alineatele (2) și (3).
- (2) În pofida alineatului (1), în cazul în care un ordin de confiscare se referă la anumite bunuri, certificatul de confiscare poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care:
 - (a) autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite bunuri vizate de ordinul de confiscare se găsesc în state de executare diferite, sau
 - (b) confiscarea unui bun specific vizat de ordinul de confiscare implică inițierea unei acțiuni în mai multe state de executare.
- (3) În pofida alineatului (1), în cazul în care un ordin de confiscare se referă la o sumă de bani, certificatul de confiscare poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care autoritatea emitentă consideră că există o necesitate anume pentru a se proceda în acest sens, în special atunci când:
 - (a) bunul respectiv nu a fost indisponibilizat în temeiul prezentului regulament sau
 - (b) este probabil ca valoarea bunului care poate să fie confiscat în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută de ordinul de confiscare.

Consecințele transmiterii ordinelor de confiscare

- (1) Transmiterea unui ordin de confiscare prin intermediul unui certificat către unul sau mai multe state de executare în conformitate cu articolele 17 și 18 nu limitează dreptul statului emitent de a executa el însuși ordinul de confiscare.
- (2) Atunci când un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani este transmis unuia sau mai multor state de executare, valoarea totală care rezultă din executarea acestuia nu depășește suma maximă specificată în ordinul de confiscare.
- (3) Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă în cazul în care:
 - (a) consideră că există un risc ca executarea să vizeze o sumă mai mare decât suma maximă care trebuie confiscată, în special pe baza informațiilor primite de la autoritatea de executare în temeiul articolului 24 alineatul (1) litera (b);
 - (b) ordinul de confiscare a fost executat integral sau parțial în statul emitent sau într-un alt stat de executare, precizând suma pentru care ordinul de confiscare nu a fost încă executat;
 - (c) după transmiterea unui certificat de confiscare în conformitate cu articolul 17, o autoritate a statului emitent primește o sumă de bani pe care persoana respectivă a plătit-o în temeiul ordinului de confiscare.

În cazul în care se aplică litera (a), autoritatea emitentă informează autoritatea de executare cât mai curând posibil dacă riscul respectiv nu mai există.

Articolul 20

Certificatul de confiscare standard

- (1) Autoritatea emitentă completează certificatul de confiscare prevăzut în anexa II, îl semnează și îi certifică conținutul ca fiind exact și corect.
- (2) Autoritatea emitentă traduce certificatul de confiscare într-o limbă oficială a statului de executare sau în orice altă limbă pe care statul de executare o acceptă în conformitate cu alineatul (3).
- (3) Orice stat membru poate, în orice moment, să facă o declarație, pe care o depune la Comisie, în sensul că acceptă traducerile într-una sau mai multe alte limbi oficiale ale Uniunii.

Articolul 21

Recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare recunoaște un ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 17 și ia măsurile necesare executării sale, în același mod ca în cazul unui ordin de confiscare emis de o autoritate din statul de executare, cu excepția cazului în care autoritatea de executare invocă unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 22 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la articolul 24.
- (2) În cazul în care un ordin de confiscare are ca obiect un bun specific, autoritățile emitente și autoritățile de executare pot să stabilească, în cazul în care acest lucru este prevăzut în legislația statului emitent, că statul de executare poate să procedeze la confiscare sub forma impunerii unei obligații de plată a unei sume de bani care să corespundă valorii bunului care, în caz contrar, ar urma să fie confiscat.

- (3) În cazul în care un ordin de confiscare are ca obiect o sumă de bani care nu poate fi recuperată, autoritatea de executare execută ordinul în conformitate cu alineatul (1) asupra oricărui bun disponibil în acest scop. Dacă este necesar, autoritatea de executare transformă suma care urmează să fie confiscată în moneda statului de executare, la cursul de schimb valabil la data emiterii ordinului de confiscare. Conversia se efectuează utilizând cursul de schimb zilnic pentru euro publicat în seria C a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*.
- (4) Orice parte a sumei recuperate în temeiul ordinului de confiscare în orice stat, altul decât statul de executare, este dedusă integral din suma care urmează să fie confiscată în statul de executare.
- (5) În cazul în care autoritatea emitentă a emis un ordin de confiscare, dar nu a emis un ordin de indisponibilizare, măsurile concrete prevăzute la alineatul (1) pot include faptul că autoritatea de executare decide din oficiu să indisponibilizeze bunurile vizate, în vederea executării ulterioare a ordinului de confiscare. În acest caz, autoritatea de executare informează fără întârziere autoritatea emitentă, dacă este posibil înainte de indisponibilizarea bunurilor vizate.
- (6) De îndată ce s-a încheiat executarea ordinului, autoritatea de executare informează autoritatea emitentă cu privire la rezultatele executării prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare poate decide să nu recunoască și să nu execute ordinele de confiscare numai dacă:
- (a) executarea ordinului ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
 - (b) în dreptul statului de executare se prevede o imunitate sau un privilegiu care ar împiedica executarea unui ordin de confiscare emis la nivel intern împotriva bunurilor respective, sau există norme privind stabilirea sau limitarea răspunderii penale, legate de libertatea presei și de libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă, care împiedică executarea ordinului;
 - (c) certificatul de confiscare menționat la articolul 20 este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat în urma consultării prevăzute la alineatul (2);
 - (d) ordinul se referă la o infracțiune săvârșită integral sau parțial în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul statului de executare, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul nu constituie o infracțiune în statul de executare;
 - (e) executarea ordinului nu este posibilă în temeiul legislației statului de executare din cauza drepturilor persoanelor afectate, inclusiv atunci când imposibilitatea decurge din exercitarea căilor de atac în conformitate cu articolul 33;
 - (f) într-unul din cazurile menționate la articolul 3 alineatul (2), fapta care stă la baza ordinului nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului de executare; cu toate acestea, în cazurile care implică taxe și impozite sau reglementări privind regimul vamal și schimbul valutar, executarea ordinului de confiscare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în ceea ce privește reglementarea taxelor, a impozitelor și a regimului vamal și de schimb valutar ca dreptul statului emitent;

(g) în conformitate cu certificatul de confiscare prevăzut la articolul 20, persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare nu a comparut la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare aferent unei condamnări definitive. Acest motiv nu se aplică în cazul în care în certificatul de confiscare se menționează că, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului emitent, persoana:

- (i) a fost citată personal în timp util și, prin urmare, a fost informată privind data și locul planificate ale procesului în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare sau a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul planificate ale procesului, astfel încât s-a stabilit fără niciun echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit și a fost informată în timp util cu privire la faptul că un astfel de ordin de confiscare poate fi emis în cazul în care nu se prezintă la proces;
- (ii) având cunoștința de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces; sau
- (iii) după ce i s-a notificat ordinul de confiscare și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la depunerea unei căi de atac, la care persoana ar avea dreptul de a fi prezentă și care ar permite ca fondul cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminat și care ar putea conduce la schimbarea deciziei inițiale:
 - a declarat în mod expres că nu contestă ordinul de confiscare sau
 - nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în termenele corespunzătoare;

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea ordinului de confiscare, în tot sau în parte, autoritatea de executare se consultă cu autoritatea emitentă prin orice mijloc adecvat și solicită autorității emitente, după caz, să îi furnizeze fără întârziere orice informații necesare.

- (3) Orice decizie de nerecunoaștere și neexecutare a ordinului de confiscare se ia fără întârziere și se notifică imediat autorității emitente, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 23

Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare ia decizia de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare fără întârziere și, fără a aduce atingere alineatului (4), în termen de cel mult 60 de zile de la primirea certificatului de confiscare.
- (2) Autoritatea de executare comunică autorității emitente decizia privind recunoașterea și executarea ordinului de confiscare fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.
- (3) Cu excepția cazului în care există motive de amânare în temeiul articolului 24, autoritatea de executare ia măsurile concrete necesare pentru a executa fără întârziere ordinul de confiscare, cel puțin cu aceeași rapiditate și acordând același grad de prioritate ca în cazul unui ordin de confiscare pronunțat la nivel intern.
- (4) Dacă autoritatea de executare nu poate respecta într-un anumit caz termenul prevăzut la alineatul (1), aceasta informează fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloc, indicând motivele amânării și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la calendarul adecvat pentru recunoașterea și executarea ordinului de confiscare.
- (5) Expirarea termenelor menționate la alineatul (1) nu scutește autoritatea de executare de obligația de a adopta o decizie privind recunoașterea și executarea ordinului de confiscare și de a executa acest ordin fără întârziere.

Articolul 24

Amânarea recunoașterii și a executării ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare poate amâna recunoașterea sau executarea unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 17:
 - (a) dacă executarea acestuia riscă să afecteze o investigație în curs, caz în care executarea ordinului de confiscare poate fi amânată până în momentul considerat oportun de autoritatea de executare;
 - (b) în ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani, dacă autoritatea de executare consideră că există un risc ca valoarea totală care ar rezulta din executarea ordinului de confiscare să fie considerabil mai mare decât suma specificată în ordinul de confiscare din cauza executării simultane a ordinului de confiscare în mai multe state membre;
 - (c) dacă bunul face deja obiectul unei proceduri de confiscare în curs în statul de executare; sau
 - (d) în cazul în care se aplică căile de atac prevăzute la articolul 33.
- (2) Pe întreaga perioadă în care recunoașterea sau executarea ordinului de confiscare este amânată, autoritatea competentă a statului de executare ia toate măsurile necesare pe care le-ar lua într-un caz intern similar pentru a evita o situație în care bunul să nu mai fie disponibil în scopul executării ordinului de confiscare.
- (3) Autoritatea de executare prezintă fără întârziere autorității emitente un raport privind amânarea executării ordinului, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, indicând motivele amânării și, dacă este posibil, durata estimativă a amânării.

- (4) De îndată ce motivul amânării încetează să existe, autoritatea de executare ia fără întârziere măsurile necesare pentru executarea ordinului și informează în acest sens autoritatea emitentă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 25

Imposibilitatea de a executa un ordin de confiscare

- (1) Atunci când consideră că este imposibil să execute un ordin de confiscare, autoritatea de executare informează în acest sens autoritatea emitentă, fără întârziere.
- (2) Înainte de a notifica acest lucru autorității emitente în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de executare se consultă, după caz, cu autoritatea emitentă, fără întârziere, pentru a găsi o soluție, ținând seama și de posibilitățile prevăzute la articolul 21 alineatul (2) sau (3).
- (3) Neexecutarea unui ordin de confiscare în temeiul prezentului articol poate fi justificată numai în cazul în care bunurile:
- (a) au fost deja confiscate;
 - (b) au dispărut;
 - (c) au fost distruse;
 - (d) nu pot fi găsite la locul indicat în certificat; sau
 - (e) nu pot fi găsite, deoarece locul lor nu a fost indicat suficient de clar, în ciuda consultărilor menționate la alineatul (2).

- (4) În ceea ce privește situațiile menționate la alineatul (3) literele (b), (d) și (e), în cazul în care dobândește ulterior informații care îi permit să localizeze bunurile, autoritatea de executare poate executa ordinul de confiscare fără să fie nevoie de transmiterea unui nou certificat, cu condiția ca autoritatea de executare, înainte de a executa ordinul de confiscare, să verifice împreună cu autoritatea emitentă faptul că ordinul de confiscare este încă valabil.
- (5) În pofida alineatului (3), în cazul în care autoritatea emitentă a indicat că pot fi confiscate bunuri de o valoare echivalentă, neexecutarea unui ordin de confiscare în temeiul prezentului articol poate fi justificată dacă una dintre circumstanțele prevăzute la alineatul (3) este valabilă și dacă nu există bunuri de valoare echivalentă care să poată fi confiscate.

CAPITOLUL IV
DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 26

Legislația care reglementează executarea

- (1) Executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare este reglementată de legislația statului de executare, iar autoritățile acestuia sunt singurele autorități competente să decidă modalitățile de executare a acestuia și să stabilească toate măsurile aferente.
- (2) Un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare emis împotriva unei persoane juridice este executat chiar dacă statul de executare nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.
- (3) În pofida articolului 21 alineatele (2) și (3), statul de executare nu poate să impună măsuri alternative ordinului de indisponibilizare sau ordinului de confiscare transmis în temeiul articolelor 5 și 17 fără consimțământul statului emitent.

Articolul 26a

Cooperarea dintre birourile de recuperare a activelor

Statele membre se asigură că birourile lor de recuperare a activelor cooperează între ele pentru a facilita urmărirea și identificarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și a altor bunuri conexe care pot deveni obiectul unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, în conformitate cu Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmării și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile.¹⁸

¹⁸ JO L 332 18.12.2007, p.103.

Notificarea autorităților competente

- (1) Până la ...*[data aplicării prezentului regulament]*, fiecare stat membru informează Comisia cu privire la autoritatea sau autoritățile definite la articolul 2 alineatele (8) și (9) care sunt competente în temeiul dreptului său intern, în cazul în care acest stat membru este:
 - (a) statul emitent sau
 - (b) statul de executare.
- (2) Dacă acest lucru este necesar din cauza organizării sistemului său juridic intern, fiecare stat membru poate desemna una sau mai multe autorități centrale care să fie responsabile cu transmiterea și primirea certificatelor privind ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare și cu sprijinirea autorităților competente. Statele membre informează Comisia cu privire la aceste autorități.
- (3) Comisia pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre.

Articolul 28

Comunicare

- (1) Dacă este necesar, autoritatea emitentă și autoritatea de executare se consultă în vederea asigurării unei aplicări eficiente a prezentului regulament, utilizând orice mijloace de comunicare adecvate.
- (2) Toate comunicările, inclusiv cele destinate să trateze dificultățile legate de transmiterea sau autentificarea oricărui document necesar pentru executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare, se efectuează direct între autoritatea emitentă și autoritatea de executare implicată iar, în cazul în care statul membru a desemnat o autoritate centrală în conformitate cu articolul 27 alineatul (2), se efectuează cu implicarea autorității centrale respective.

Ordine multiple

- (1) În cazul în care autoritatea de executare primește două sau mai multe ordine de indisponibilizare sau ordine de confiscare din state membre diferite împotriva aceleiași persoane, iar persoana respectivă nu dispune de suficiente bunuri în statul de executare pentru a satisface toate ordinele, sau în cazul în care autoritatea de executare primește două sau mai multe ordine de indisponibilizare sau ordine de confiscare pentru același bun specific, autoritatea de executare decide care dintre ordine vor fi executate în conformitate cu legislația statului de executare, fără a aduce atingere posibilității de a amâna executarea unui ordin de confiscare în conformitate cu articolul 24.

- (2) În adoptarea deciziei sale, autoritatea de executare acordă, dacă este posibil, prioritate intereselor victimelor. De asemenea, aceasta trebuie să țină seama de toate celelalte circumstanțe relevante, inclusiv următoarele:
 - (a) dacă activele sunt indisponibilizate;
 - (b) datele la care au fost emise și transmise ordinele respective;
 - (c) gravitatea infracțiunii vizate; și
 - (d) locul în care a fost comisă infracțiunea.

Încetarea executării unui ordin de indisponibilizare sau unui ordin de confiscare

- (1) Autoritatea emitentă retrage, fără întârziere, certificatul de indisponibilizare sau certificatul de confiscare atunci când ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare nu mai este executoriu sau nu mai este valabil.
- (2) Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, cu privire la retragerea unui ordin de indisponibilizare sau unui ordin de confiscare, precum și cu privire la orice decizie sau măsură care determină retragerea unui ordin de indisponibilizare sau unui ordin de confiscare.
- (3) Autoritatea de executare încetează executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare de îndată ce a fost informată de către autoritatea emitentă în conformitate cu alineatul (2) în măsura în care executarea nu s-a încheiat.

Articolul 31

Gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate

- (1) Gestionarea bunurilor indisponibilizate și confiscate este reglementată de dreptul statului de executare.
- (2) Statul de executare gestionează bunurile indisponibilizate sau confiscate cu scopul de a preveni deprecierea valorii acestora. În acest scop, statul de executare are posibilitatea de a vinde sau transfera bunurile indisponibilizate, având în vedere articolul 10 din Directiva 2014/42/UE.
- (3) Bunurile indisponibilizate sau banii obținuți după vânzarea acestor bunuri în conformitate cu alineatul (2) rămân în statul de executare până la prezentarea și executarea unui ordin de confiscare, fără a aduce atingere posibilității restituirii bunurilor, prevăzută la articolul 31a.
- (4) Statul de executare nu are obligația de a vinde sau de a restitui anumite bunuri care fac obiectul ordinului de confiscare și care constituie obiecte culturale, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului.¹⁹ Prezentul regulament nu afectează obligația de a restitui obiectele culturale în conformitate cu directiva respectivă.

¹⁹ Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru (JO L 159, 28.5.2014, p. 1).

Restituirea către victimă a bunurilor indisponibilizate

- (1) În cazul în care autoritatea emitentă sau o altă autoritate competentă din statul emitent a pronunțat o hotărâre, în conformitate cu dreptul său intern, de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei, autoritatea emitentă include informații despre această hotărâre în certificatul de indisponibilizare prevăzut la articolul 7, sau comunică informații referitoare la hotărârea respectivă autorității de executare într-o etapă ulterioară.
- (2) În cazul în care o autoritate de executare a primit informații referitoare la o hotărâre de restituire a bunurilor indisponibilizate menționată la alineatul (1), aceasta ia măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când bunurile respective sunt indisponibilizate, acestea sunt restituite cât mai curând posibil victimei, în conformitate cu normele naționale de procedură ale statului de executare, dacă este necesar prin intermediul statului emitent, cu condiția ca:
 - (a) titlul victimei asupra bunului să nu fie contestat;
 - (b) bunul să nu fie necesar ca probă în procedurile penale în statul de executare;
 - (c) drepturile persoanelor afectate să nu fie prejudiciate.
- (3) Atunci când o autoritate de executare nu este convinsă că au fost îndeplinite condițiile de la alineatul (2), aceasta consultă fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloace adecvate, în vederea găsirii unei soluții. În cazul în care nu se poate găsi o soluție, autoritatea de executare ar putea decide să nu restituie victimei bunurile indisponibilizate.

Înstrăinarea bunurilor confiscate sau a banilor obținuți după vânzarea acestora

- (1) În cazul în care autoritatea emitentă sau o altă autoritate competentă din statul emitent a pronunțat o hotărâre, în conformitate cu dreptul său intern, fie de restituire a bunurilor confiscate în favoarea victimei, fie de despăgubire a victimei, autoritatea emitentă include informații despre această hotărâre în certificatul de confiscare prevăzut la articolul 20, sau comunică informații referitoare la hotărârea respectivă autorității de executare într-o etapă ulterioară.
- (2) În cazul în care o autoritate de executare a primit informații referitoare la o hotărâre de restituire a bunurilor confiscate către victimă, astfel cum este menționată la alineatul (1), aceasta ia măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când bunurile respective sunt confiscate, acestea sunt restituite cât mai curând posibil victimei, dacă este necesar prin transferul lor către statul emitent.
- (3) În cazul în care autoritatea de executare nu poate să restituie bunul victimei în conformitate cu alineatul (2), dar s-au obținut bani ca urmare a executării unui ordin de confiscare în legătură cu bunul respectiv, suma corespunzătoare urmează să fie transferată către victimă în temeiul obligației de restituire, atunci când este necesar prin intermediul statului emitent. De orice bunuri rămase se dispune în conformitate cu alineatul (7).
- (4) În cazul în care o autoritate de executare a primit informații referitoare la o hotărâre de despăgubire a victimei, astfel cum este menționată la alineatul (1), și s-au obținut bani ca urmare a executării unui ordin de confiscare, suma corespunzătoare, în măsura în care nu depășește suma indicată în certificat, este transferată victimei în temeiul obligației de despăgubire, după caz prin intermediul statului emitent. De orice bunuri rămase se dispune în conformitate cu alineatul (7).

- (5) Dacă în statul emitent se desfășoară o procedură de restituire sau de despăgubire a victimei, autoritatea emitentă informează autoritatea de executare în consecință. Statul de executare se abține de la înstrăinarea bunurilor confiscate până în momentul în care informațiile privind hotărârea de restituire sau de despăgubire a victimei sunt comunicate autorității de executare, chiar și în cazurile în care ordinul de confiscare a fost deja executat.
- (6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5), de alte bunuri, în afara sumelor de bani, obținute în urma executării ordinului de confiscare se dispune în conformitate cu următoarele norme:
- (a) bunurile pot fi vândute și, în acest caz, de produsul vânzării se dispune în conformitate cu articolul 31b alineatul (7);
 - (b) bunurile pot fi transferate statului emitent cu condiția ca, în cazul în care ordinul de confiscare are ca obiect o sumă de bani, bunurile să poată fi transferate statului emitent numai atunci când autoritatea emitentă și-a exprimat acordul;
 - (c) dacă nu este posibilă aplicarea literelor (a) sau (b), de bunuri se poate dispune în alt mod, în conformitate cu dreptul statului de executare.
 - (d) bunurile pot fi utilizate în interes public sau în scop social, în statul de executare, în conformitate cu legislația sa, sub rezerva acordului din partea statului emitent.

- (7) Cu excepția cazului în care ordinul de confiscare este însoțit de o hotărâre de restituire a bunurilor către victimă sau de despăgubire a persoanei respective în conformitate cu alineatele (1)-(5), sau cu excepția cazului în care se convine altfel de către statele membre implicate, statul de executare dispune de banii obținuți ca urmare a executării unui ordin de confiscare după cum urmează:
- (a) în cazul în care suma obținută în urma executării ordinului de confiscare este mai mică sau egală cu 10 000 EUR, aceasta revine statului de executare;
 - (b) în cazul în care suma obținută în urma executării ordinului de confiscare este mai mare de 10 000 EUR, statul de executare transferă 50 % din sumă statului emitent.

Articolul 32

Costuri

- (1) Fiecare stat membru își suportă propriile costuri rezultate din punerea în aplicare a prezentului regulament, fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la dispunerea de bunurile confiscate, menționate la articolul 31.
- (2) Autoritatea de executare poate transmite o propunere autorității emitente privind suportarea în comun a costurilor atunci când se constată, fie înainte, fie după executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, că executarea ordinului implică costuri ridicate sau excepționale.

În urma unei astfel de propuneri, însoțită de o defalcare detaliată a costurilor realizată de către autoritatea de executare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare se consultă. După caz, Eurojust poate facilita aceste consultări.

Obligația de a informa persoanele afectate

- (1) Fără a aduce atingere articolului 12, după executarea unui ordin de indisponibilizare, și în urma deciziei de a recunoaște și a executa un ordin de confiscare, autoritatea de executare, în conformitate cu procedurile prevăzute în dreptul său intern și în măsura în care este posibil, informează fără întârziere persoanele afectate cunoscute cu privire la această executare și decizie.
- (2) Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu alineatul (1) menționează autoritatea care a emis ordinul și căile de atac disponibile în temeiul dreptului intern al statului de executare.
- (3) În cazul în care informațiile menționate la alineatul (1) urmează să fie puse la dispoziția persoanei împotriva căreia a fost emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare, sau la dispoziția persoanei a cărei proprietate a făcut obiectul acestui ordin, informațiile respective trebuie să conțină, cel puțin în mod succint, motivele care stau la baza acestui ordin.
- (4) Dacă este necesar, autoritatea de executare poate solicita autorității emitente asistență în îndeplinirea atribuțiilor menționate la alineatul (1).

Articolul 33

Căi de atac în statul de executare împotriva recunoașterii și executării unui ordin de înghețare sau confiscare

- (1) Persoanele afectate au dreptul la căi de atac în statul de executare împotriva hotărârii privind recunoașterea și executarea ordinelor, în conformitate cu articolele 8 și 21 din prezentul regulament. Dreptul la o cale de atac se exercită în fața unei instanțe competente din statul de executare în conformitate cu dreptul intern al acestuia. În ceea ce privește ordinele de confiscare, acțiunea ar putea avea efect suspensiv în cazul în care legislația statului de executare prevede acest lucru.
- (2) Motivele de fond care au condus la emiterea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare sunt contestate numai în fața unei instanțe a statului emitent.
- (3) Autoritatea competentă a statului emitent este informată cu privire la orice cale de atac formulată în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 34

Rambursări

- (1) Atunci când statul de executare este responsabil, în temeiul dreptului său intern, de prejudiciul adus unei persoane afectate ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare sau de confiscare care i-a fost transmis în conformitate cu articolele 5 și 17, statul emitent rambursează statului de executare orice despăgubiri plătite persoanei afectate, cu excepția cazului în care statul emitent îi poate demonstra statului de executare că prejudiciul sau oricare parte a acestuia se datorează în exclusivitate acțiunii statului de executare, caz în care statul emitent și statul de executare convin asupra sumei care urmează să fie rambursată.
- (2) Alineatul (1) nu aduce atingere legislației statelor membre privind cererile de despăgubire formulate de persoane fizice sau juridice.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 35

Statistică

- (1) Statele membre culeg periodic date de la autoritățile relevante și realizează statistici cuprinzătoare, pe care le trimit anual Comisiei. Aceste statistici includ, în plus față de informațiile prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2014/42/UE, numărul ordinelor de indisponibilizare și al ordinelor de confiscare primite de un stat membru de la alte state membre
 - (a) care au fost recunoscute și executate;
 - (b) cărora li s-a refuzat recunoașterea și executarea.

- (2) Statele membre trimit de asemenea anual Comisiei următoarele statistici, în cazul în care sunt disponibile la nivel central în statul membru vizat:
 - (a) numărul de cazuri în care o victimă a primit despăgubiri sau i s-au restituit bunurile prin executarea unui ordin de confiscare în conformitate cu prezentul regulament;
 - (b) durata medie de executare a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 36

Modificarea certificatului și a formularului

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 cu privire la orice modificare a certificatului și a formularului de la anexele I și II. Aceste modificări sunt în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament și nu aduc atingere acestor dispoziții.

Articolul 37

Exercitarea delegării

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Delegarea competenței menționate la articolul 36 se acordă pe durată nedeterminată începând din ... [*data aplicării prezentului regulament*].
- (3) Delegarea competenței menționate la articolul 36 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în respectiva decizie. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu afectează valabilitatea actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru, în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016.²⁰
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

²⁰ JO L 123, 12.5.2016, p. 13.

- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 36 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu ... *[două luni]* la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 38

Clauză de revizuire

Până cel târziu la ... *[cinci ani de la data aplicării prezentului regulament]*, Comisia transmite Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv privind

- (a) posibilitatea ca statele membre să prezinte și să retragă declarații în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) și cu articolul 17 alineatul (2);
- (b) aplicarea articolelor 31-31b privind gestionarea și înstrăinarea bunurilor indisponibilizate și confiscate și privind restituirea bunurilor către victimă și despăgubirea victimei.

Dacă este necesar, raportul este însoțit de propuneri de adaptare a prezentului regulament.

Articolul 39

Înlocuire

Prezentul regulament înlocuiește Decizia-cadru 2003/577/JAI și Decizia-cadru 2006/783/JAI între statele membre care își asumă obligații în temeiul prezentului regulament cu începere de la ... *[data aplicării prezentului regulament]*.

Articolul 40

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Acesta se aplică începând cu ... *[data intrării în vigoare a prezentului regulament plus 30 de luni]*, cu excepția articolului 27, care se aplică de la ... *[data intrării în vigoare a regulamentului]*.

Articolul 41

Dispoziții tranzitorii

- (1) Prezentul regulament se aplică certificatelor privind ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare transmise la data de sau după... *[data aplicării prezentului regulament]*.
- (2) Certificate privind ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare transmise înainte de... *[data aplicării prezentului regulament]* continuă să fie reglementate după această dată prin Decizia-cadru 2003/577/JAI și Decizia-cadru 2006/783/JAI între statele membre care își asumă obligații prin prezentul regulament până la executarea finală a ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,

Pentru Consiliu,

Președintele

Președintele